

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 180 (XXIV) — Nr. 89

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 3 februarie 2012

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 1.547 din 6 decembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2009 pentru modificarea Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor și pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii.....	2–3
Decizia nr. 1.559 din 6 decembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. IV și art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2010 privind unele măsuri financiar-bugetare	4–6
Decizia nr. 1.588 din 13 decembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 38 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, ale art. 139 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară și ale Hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii nr. 38/2009 pentru modificarea Regulamentului de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 387/2005	6–8
Decizia nr. 1.589 din 13 decembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 87 alin. (9) ¹ din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară	9–10
Decizia nr. 1.605 din 15 decembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 36/2006 privind instituirea prețurilor locale de referință pentru energia termică furnizată populației prin sisteme centralizate	11–13
Decizia nr. 1.612 din 20 decembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 49 alin. 2 cu referire la art. 48 alin. 1 lit. d) și art. 278 ¹ alin. 5 din Codul de procedură penală.....	13–14
Decizia nr. 1.623 din 20 decembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 63/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, precum și pentru stabilirea unor măsuri financiare	14–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.547**

din 6 decembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2009 pentru modificarea Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor și pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2009 pentru modificarea Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor și pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, excepție ridicată de Șerban Simedrea în Dosarul nr. 11.339/2/2010 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 212D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 126/2011.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 26 ianuarie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 11.339/2/2010, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2009 pentru modificarea Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor și pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Șerban Simedrea într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de obligare a Consiliului Superior al Magistraturii de a se pronunța asupra cererii de excludere din magistratură a unui judecător, cerere formulată de autorul excepției.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2009 — „cu precădere art. II” — modifică art. 134 din Constituție, potrivit căruia Consiliul Superior al Magistraturii îndeplinește rolul de instanță judecătorească, prin secțiile sale, potrivit procedurii stabilite prin legea sa organică. Or, Secția pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii judecă doar 0,7% din sesizări și admite doar 0,4% din totalul plângerilor primite de Consiliu.

Totodată, susține că nu se poate modifica o lege organică pe calea unei ordonanțe de urgență.

De asemenea, arată că art. 46 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2009 modifică Legea fundamentală, prevăzând că împotriva soluției de clasare poate fi formulată contestație, or, potrivit Constituției, se poate formula recurs împotriva hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii. În consecință, susține că sunt încălcate și prevederile art. 16 din Constituție, deoarece părțile nu au acces la instanța prevăzută de Constituție — Înalta Curte de Casație și Justiție, ci numai magistrații.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, deoarece stabilirea procedurii răspunderii disciplinare a magistraților este atributul legiuitorului, iar posibilitatea oricărei persoane interesate de a formula contestație împotriva soluției de clasare la secția Consiliului Superior al Magistraturii este în concordanță cu prevederile art. 134 alin. (2) din Constituție și nu încalcă egalitatea în drepturi sau liberul acces la justiție.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, așa cum a statuat și Curtea Constituțională prin Decizia nr. 126/2011. Mai mult, ca o garanție, legea prevede că, în cazul în care comisia de disciplină consideră că exercitarea acțiunii disciplinare nu se justifică și dispune clasarea, rezoluția respectivă se comunică persoanelor interesate, ce pot formula acțiune în contencios administrativ împotriva rezoluției de clasare.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, deoarece nu îngăduiesc accesul liber la justiție al persoanei judecate. Legea fundamentală stabilește în art. 134 alin. (2) că, în materie disciplinară, Consiliul Superior al Magistraturii îndeplinește rolul de instanță de judecată. Prin urmare, este atributul exclusiv al legiuitorului stabilirea regulilor în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și a procurorilor. Faptul că dispozițiile criticate se regăsesc într-o ordonanță de urgență nu poate pune în discuție problema constituționalității acestora, de vreme ce printr-o ordonanță de urgență se poate reglementa în domeniul legii organice, potrivit art. 115 alin. (4)—(6) din Constituție.

În plus, în temeiul art. 126 alin. (2) și art. 129 din Constituție, competența stabilirii procedurii și căilor de atac în fața instanțelor judecătorești aparține legiuitorului.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale

criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2009 pentru modificarea Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor și pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, ordonanță publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 439 din 26 iunie 2009 și aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 36/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 204 din 24 martie 2011.

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că aceste prevederi de lege contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în fața legii și ale art. 134 privind atribuțiile Consiliului Superior al Magistraturii.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că asupra dispozițiilor de lege criticate s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 126 din 1 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 244 din 7 aprilie 2011, prin raportare la prevederile art. 115 alin. (4) și (6) din Constituție.

Cu acel prilej, referitor la criticile de neconstituționalitate extrinsecă a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2009, Curtea a constatat că și acestea sunt neîntemeiate, deoarece, astfel cum este prevăzut în preambulul actului normativ criticat, acesta a fost adoptat avându-se în vedere „necesitatea asigurării independenței inspectorilor judiciari și a eficientizării activității acestora, aspect semnalat în mod constant de Comisia Europeană cu ocazia evaluării progreselor realizate de România în cadrul Mecanismului de cooperare și verificare”, și ținându-se cont de faptul că „recent Consiliul Superior al Magistraturii a întreprins un important proces de recrutare de inspectori pentru Inspekția judiciară, măsură care, însă, ar trebui dublată, în mod necesar, și de o îmbunătățire urgentă a cadrului legislativ în care Inspekția judiciară își va desfășura activitatea, având ca bază propunerile rezultate din experiența aplicării în practică a reglementărilor în materie până în prezent”. Totodată, urgența reglementării a fost justificată de „imperativul menținerii, pe cât posibil, a unui grad înalt de ocupare a posturilor vacante de conducere, pe calea extraordinară a delegării, până la ocuparea lor pe calea ordinară a concursului pentru promovarea în funcții de execuție și, respectiv, de conducere”.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2009 pentru modificarea Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor și pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, excepție ridicată de Șerban Simedrea în Dosarul nr. 11.339/2/2010 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 decembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Referitor la pretinsa încălcare a dispozițiilor constituționale ale art. 115 alin. (6), Curtea a statuat că art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2009 nu afectează regimul Consiliului Superior al Magistraturii — instituție fundamentală a statului —, ci modifică dispozițiile din Legea nr. 317/2004 referitoare la statutul inspectorilor judiciari din cadrul Serviciului de inspekție judiciară pentru judecători și, respectiv, Serviciului de inspekție judiciară pentru procurori, așa cum s-a menționat mai sus.

De altfel, cu privire la sensul dispozițiilor art. 115 alin. (6) din Legea fundamentală, Curtea Constituțională a statuat prin Decizia nr. 1.189 din 6 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 787 din 25 noiembrie 2008, că „ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate dacă «afectează», dacă au consecințe negative, dar, în schimb, pot fi adoptate dacă, prin reglementările pe care le conțin, au consecințe pozitive în domeniile în care intervin”.

Întrucât criticile de neconstituționalitate din prezenta cauză privesc, parțial, aceleași aspecte și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluțiile deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Totodată, Curtea constată că reglementarea pe calea unei ordonanțe de urgență în domeniu nu este neconstituțională de vreme ce ordonanța de urgență cuprinzând norme de natura legii organice se aprobă cu votul majorității membrilor fiecărei Camere prevăzute la art. 76 alin. (1), așa cum este statuat în teza finală a art. 115 alin. (5) din Legea fundamentală. Interdicția Guvernului de a reglementa în domeniul legii organice se referă doar la ordonanțele simple, iar nu la ordonanțele de urgență, astfel cum reiese din art. 115 alin. (1) din Constituție.

Cât privește critica referitoare la încălcarea principiului egalității prin faptul că părțile nu au acces la instanța prevăzută de Constituție — Înalta Curte de Casație și Justiție, ci numai magistrații, Curtea constată că și aceasta este neîntemeiată, deoarece, potrivit art. 134 alin. (2) din Legea fundamentală, Consiliul Superior al Magistraturii îndeplinește rolul de instanță de judecată, prin secțiile sale, în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și procurorilor, potrivit procedurii stabilite prin legea sa organică, iar potrivit alin. (3) din același text constituțional, hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii în materie disciplinară pot fi atacate la Înalta Curte de Casație și Justiție. Prin urmare, părțile — magistratul sancționat disciplinar și Consiliul Superior al Magistraturii — pot formula recurs la Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători.

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.559

din 6 decembrie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. IV și art. V
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2010 privind unele măsuri financiar-bugetare**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. IV și art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2010 privind unele măsuri financiar-bugetare, excepție ridicată de Veronica Varan în Dosarul nr. 7.327/285/2010 al Tribunalului Suceava — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 639D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 aprilie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 7.327/285/2010, **Tribunalul Suceava — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2010 privind unele măsuri financiar-bugetare.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de recurenta pârâtă Veronica Varan într-o cauză având ca obiect recursurile declarate împotriva Sentinței civile nr. 373 din 21 ianuarie 2011, pronunțată de Judecătoria Rădăuți.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate referitoare la înregistrarea ședințelor de judecată sunt neconstituționale, deoarece limitările aduse dreptului de acces la justiție pot fi făcute doar printr-o lege ori un act asimilat legii. Astfel, orice ordonanță de urgență a Guvernului care stabilește anumite limite în exercitarea libertății de acces la justiție, indiferent dacă aceste limitări sunt sau nu sunt rezonabile, este neconstituțională, contravenind art. 115 din Constituție.

Tribunalul Suceava — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este nefondată, întrucât Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2010 nu afectează drepturile și libertățile garantate prin Legea fundamentală.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. În acest sens arată că normele legale sunt în deplin acord cu prevederile art. 21 din Legea fundamentală, care garantează accesul liber la justiție, finalitatea acestui text fiind aceea de a crea condiții mai bune pentru valorificarea acestui drept. Totodată, menționează că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2010 a fost aprobată prin Legea nr. 70/2011, iar actul normativ criticat a devenit, ca efect al aprobării, act cu caracter de lege, chiar dacă, din rațiuni de tehnică legislativă, alături de datele legii de aprobare, conservă și elementele de identificare atribuite la adoptarea sa de către Guvern. Invocă în acest sens Decizia nr. 95/2006, prin care Curtea Constituțională a statuat că „ordonanțele Guvernului aprobate de Parlament prin lege, în conformitate cu prevederile art. 115 alin. (7) din Constituție, încetează să mai fie acte normative de sine stătătoare și devin, ca efect al aprobării de către autoritatea legiuitoare, acte normative cu caracter de lege”. În plus, Legea nr. 70/2011 a fost adoptată de Parlament cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum este menționat în încheierea de sesizare și în dispozitivul acesteia, îl constituie dispozițiile art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2010 privind unele măsuri financiar-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 846 din 16 decembrie 2010, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 70/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 6 iunie 2011.

Din motivarea excepției de neconstituționalitate reiese că, în realitate, autorul acesteia critică și dispozițiile art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2010 privind unele măsuri financiar-bugetare.

Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. IV: „*Termenul prevăzut la art. 136 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, se prorogă până la data de 1 ianuarie 2012.*”;

— Art. V: „*Termenul prevăzut la art. III din titlul XVI al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005, cu modificările și completările ulterioare, de la care se aplică dispozițiile art. 13 din Legea nr. 304/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, referitoare la înregistrarea ședințelor de judecată, se prorogă până la data de 1 ianuarie 2012.*”

— Art. 136 din Legea nr. 304/2004, la care face referire textul de lege criticat, are următorul cuprins: „*Începând cu data de 1 ianuarie 2010, atribuțiile Ministerului Justiției referitoare la gestionarea bugetului curților de apel, al tribunalelor, al tribunalelor specializate și al judecătoriilor vor fi preluate de Înalta Curte de Casație și Justiție.*”

Dispozițiile art. III din titlul XVI al Legii nr. 247/2005, la care se referă dispozițiile de lege criticate, au următorul cuprins: „*Dispozițiile prezentei legi privind înregistrarea ședințelor de judecată, precum și cele privind numirea la birourile de informare și relații publice a absolvenților unei facultăți de jurnalistică sau a specialiștilor în comunicare se aplică de la 1 ianuarie 2010.*”

În concluzie, Curtea constată că obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. IV și art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2010 privind unele măsuri financiar-bugetare.

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că aceste prevederi de lege contravin dispozițiilor constituționale ale art. 115 alin. (4) și (6) privind condițiile de adoptare a ordonanțelor de urgență ale Guvernului.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2010, privind înregistrarea ședințelor de judecată, prin raportare la dispozițiile art. 115 alin. (4) din Constituție, prin Decizia nr. 1.179 din 15 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 819 din 21 noiembrie 2011.

Cu acel prilej, Curtea a reținut că ordonanța de urgență în discuție prorogă unele termene în vederea unei bune administrări a justiției ca serviciu public, ținând seama, așa cum rezultă din motivarea acestei ordonanțe, de gravele consecințe de ordin procedural care ar putea apărea în activitatea de judecată din cauza inexistenței suportului tehnic necesar și care ar putea fi invocate în cadrul proceselor pe rolul instanțelor de judecată, iar excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2010 privind unele măsuri financiar-bugetare este neîntemeiată.

Totodată, Curtea a reținut că, potrivit art. 115 din Constituție, pe calea unei ordonanțe de urgență se pot reglementa norme care țin de domeniul legii organice, iar, pe de altă parte, dispozițiile de lege criticate nu constituie norme de organizare judecătorească referitoare la compunerea și funcționarea instanțelor judecătorești, ci reguli de procedură propriu-zisă, art. 13 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, făcând parte din titlul I „Dispoziții generale”, cap. III intitulat „Dispoziții generale privind procedura judiciară”.

Întrucât criticile de neconstituționalitate din prezenta cauză privesc aceleași aspecte și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluțiile deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Cu privire la dispozițiile art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2010, raportate la prevederile art. 115 alin. (4) din Constituție, Curtea reține că, potrivit jurisprudenței sale, pentru emiterea unei ordonanțe de urgență este necesară existența unei stări de fapt obiective, cuantificabile, independente de voința Guvernului, care pune în pericol un interes public (a se vedea în acest sens Decizia nr. 255 din 11 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 16 iunie 2005, și Decizia nr. 1.008 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 507 din 23 iulie 2009).

Curtea reține că ordonanța criticată a fost adoptată — astfel cum reiese din preambulul acesteia — „ținându-se seama de faptul că diminuarea dezechilibrelor existente și menținerea deficitului bugetar în limite sustenabile creează premisele relansării economice”, fiind necesar a se continua „eforturile de reducere a cheltuielilor bugetare și în anul 2011”, și avându-se în vedere „necesitatea adoptării, în cel mai scurt timp, a legii bugetului de stat și a legii bugetului asigurărilor sociale de stat, condiție *sine qua non* pentru menținerea acordurilor cu organismele financiare internaționale”.

Curtea constată, pe de o parte, că aceste împrejurări se încadrează în conceptul constituțional de „situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată”, astfel cum acesta a fost definit în jurisprudența sa, iar, pe de altă parte, că urgența a fost motivată corespunzător în cuprinsul ordonanței de urgență criticate.

În ceea ce privește pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 115 alin. (6) din Constituție, Curtea constată că și această susținere este neîntemeiată, deoarece Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2010 privind unele măsuri financiar-bugetare nu afectează regimul instituțiilor fundamentale ale statului și nici drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție. De altfel, cu privire la sensul dispozițiilor art. 115 alin. (6) din Legea fundamentală, Curtea Constituțională a statuat prin Decizia nr. 1.189 din 6 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 787 din 25 noiembrie 2008, că ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate dacă „afectează”, dacă au consecințe negative, dar, în schimb, pot fi adoptate dacă, prin reglementările pe care le conțin, au consecințe pozitive în domeniile în care intervin.

În final, Curtea reține că aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2010 privind unele măsuri financiar-bugetare prin Legea nr. 70/2011 nu poate avea relevanță în examinarea constituționalității extrinseci a acestei ordonanțe de urgență a Guvernului, deoarece, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale (a se vedea Decizia nr. 784 din 12 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466, din 7 iulie 2009, și Decizia nr. 14 din 18 ianuarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 266 din 15 aprilie 2011), aprobarea prin lege a unei ordonanțe de urgență a Guvernului nu poate acoperi un eventual viciu de neconstituționalitate extrinsecă al acesteia.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. IV și art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2010 privind unele măsuri financiar-bugetare, excepție ridicată de Veronica Varan în Dosarul nr. 7.327/285/2010 al Tribunalului Suceava — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 decembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.588

din 13 decembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 38 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, ale art. 139 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară și ale Hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii nr. 38/2009 pentru modificarea Regulamentului de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 387/2005

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 387/2005. Cu privire la celelalte dispoziții de lege, consideră că excepția de neconstituționalitate a acestora este neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 38 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, ale art. 139 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară și ale Hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii nr. 38/2009 pentru modificarea Regulamentului de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 387/2005, excepție ridicată de Cecilia Popa în Dosarul nr. 2589.1/291/2008 al Tribunalului Neamț — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 694D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a Hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii nr. 38/2009 pentru modificarea Regulamentului de

Prin Încheierea din 4 mai 2011, pronunțată în Dosarul nr. 2589.1/291/2008, **Tribunalul Neamț — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 38 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, ale art. 139 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară și ale Hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii nr. 38/2009 pentru modificarea Regulamentului de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 387/2005.** Excepția a fost ridicată de recurenta Cecilia Popa într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat de aceasta împotriva Sentinței civile nr. 1.281 din 15 aprilie 2010 a Judecătoriei Roman.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că, potrivit dispozițiilor constituționale invocate, orice norme ce privesc organizarea și funcționarea instanțelor judecătorești trebuie reglementate prin lege organică. Or, regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești este unul din principalele instrumente de reglementare a organizării și funcționării instanțelor judecătorești. Astfel, art. 139

din Legea nr. 304/2004 delegă — în mod neconstituțional — competențele de reglementare și de legiferare din sarcina Parlamentului în cea a Consiliului Superior al Magistraturii. Prin cele două texte de lege criticate, întreaga activitate de legiferare a organizării și funcționării instanțelor judecătorești iese de sub controlul suveran al Parlamentului, dându-se competențe exclusive Consiliului Superior al Magistraturii, a cărui participare ar trebui să fie doar consultativă în acest domeniu. Prin Hotărârea nr. 38/2009, Consiliului Superior al Magistraturii s-a considerat dezlegat în a emite și dispoziții privind procedura de judecată. Astfel, dispozițiile criticate dau posibilitatea înfrângerii dispozițiilor art. 24 din Codul de procedură civilă și au prilejuit desemnarea nelegală a unui judecător incompatibil să soluționeze cauza în rejudecare după casare, magistrat sancționat deja pentru încălcarea drepturilor procesuale, și anume prin casarea primei sale hotărâri pronunțate în cauză.

Tribunalul Neamț — Secția civilă consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. Faptul că adoptarea Regulamentului de ordine interioară al instanțelor judecătorești a fost acordată prin Legea nr. 317/2004 nu înseamnă încălcarea dispozițiilor constituționale care prevăd că organizarea instanțelor judecătorești se reglementează prin lege organică. Legea nr. 304/2004 cuprinde o serie de dispoziții care reglementează principiile organizării judiciare, accesul la justiție, dispoziții generale privind procedura judiciară, dar și aspecte concrete referitoare la instanțele judecătorești, compartimentele auxiliare de specialitate din cadrul instanțelor și al parchetelor, paza instanțelor judecătorești și a parchetelor și protecția magistraților, gestiunea economico-financiară și administrativă a instanțelor și parchetelor. Însă, există și alte aspecte ale organizării administrative care, dat fiind caracterul lor concret, se adoptă prin regulament de ordine interioară, în baza legii, dar fără a intra în conflict cu normele constituționale.

Referitor la Hotărârea nr. 38/2009 a Consiliului Superior al Magistraturii, instanța reține că aceasta nu încalcă normele constituționale și nu interferează în niciun mod cu Codul de procedură civilă și că situația de incompatibilitate se apreciază în raport cu dispozițiile art. 24 din Codul de procedură civilă, iar nu cu hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, deoarece stabilesc conținutul Regulamentului de ordine interioară al instanțelor judecătorești, precum și anumite atribuții ale Consiliului Superior al Magistraturii, fiind adoptate cu respectarea art. 134 alin. (4) din Legea fundamentală.

În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a Hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 38/2009, arată că acest act nu poate constitui obiect al controlului de constituționalitate și, în consecință, excepția de neconstituționalitate a acestei hotărâri este inadmisibilă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 38 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, ale art. 139 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, și ale Hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii nr. 38/2009 pentru modificarea Regulamentului de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 387/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 64 din 3 februarie 2009.

Dispozițiile de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 38 din Legea nr. 317/2004: „(1) *Plenul Consiliului Superior al Magistraturii adoptă Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii, Regulamentul privind procedura alegerii membrilor Consiliului Superior al Magistraturii, Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, precum și alte regulamente și hotărâri prevăzute în Legea nr. 303/2004, republicată, și în Legea nr. 304/2004, republicată.*

(2) *Plenul Consiliului Superior al Magistraturii asigură publicarea Codului deontologic al judecătorilor și procurorilor și a regulamentelor prevăzute la alin. (1) în Monitorul Oficial al României, Partea I, și pe pagina de Internet a Consiliului Superior al Magistraturii.*

(3) *Plenul Consiliului Superior al Magistraturii avizează proiectele de acte normative ce privesc activitatea autorităților judecătorești.*

(4) *Plenul Consiliului Superior al Magistraturii avizează proiectele de regulamente și ordine care se aprobă de ministrul justiției, în cazurile prevăzute de lege.*

(5) *Plenul Consiliului Superior al Magistraturii poate sesiza ministrul justiției cu privire la necesitatea inițierii sau modificării unor acte normative în domeniul justiției.*

(6) *Consiliul Superior al Magistraturii elaborează anual un raport privind starea justiției și un raport privind activitatea proprie, pe care le prezintă Camerelor reunite ale Parlamentului României până la data de 15 februarie a anului următor și le publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și pe pagina de Internet a Consiliului Superior al Magistraturii.”*

— Art. 139 din Legea nr. 304/2004: „(1) *Prin Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești se stabilesc:*

a) *organizarea administrativă a curților de apel, a tribunalelor, a tribunalelor specializate și a judecătorilor;*

b) *modul și criteriile de repartizare a cauzelor pe complete de judecată, în vederea asigurării respectării principiilor distribuției aleatorii și continuității;*

c) *atribuțiile președinților, vicepreședinților, judecătorilor inspectori, președinților de secții, ale judecătorilor și ale celorlalte categorii de personal;*

d) *organizarea și modul de desfășurare a activității colegiilor de conducere ale instanțelor judecătorești și a adunărilor generale ale judecătorilor;*

e) *vacanța judecătorească;*

f) *modul de organizare, funcționarea și atribuțiile compartimentelor auxiliare de specialitate;*

g) *modul de organizare, funcționarea și atribuțiile departamentului economico-financiar și administrativ.*

(2) *Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești se elaborează de Consiliul Superior al Magistraturii și de Ministerul Justiției și se aprobă prin hotărâre a Consiliului*

Superior al Magistraturii, care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.”

Prin Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 38/2009 s-a modificat art. 99 alin. (6) din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 387/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 958 din 28 octombrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, având următorul conținut: „*Cauzele trimise spre rejudecare după desființare/casare revin la completul inițial investit. Dispozițiile art. 98 se aplică în mod corespunzător în situația existenței unui caz de incompatibilitate.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că aceste norme contravin prevederilor constituționale ale art. 73 alin. (1) și alin. (3) lit. l) privind reglementarea domeniilor legii organice, raportate la art. 134 alin. (4), potrivit cărora Consiliul Superior al Magistraturii îndeplinește și alte atribuții stabilite prin legea sa organică, în realizarea rolului său de garant al independenței justiției.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

1. Referitor la excepția de neconstituționalitate a Hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii nr. 38/2009, Curtea reține că, potrivit dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, instanța de contencios constituțional decide asupra excepțiilor privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare.

Prin urmare, hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii nu pot constitui obiect al controlului de constituționalitate și, în consecință, excepția de neconstituționalitate a acesteia este inadmisibilă.

Întrucât excepția de neconstituționalitate a Hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii nr. 38/2009 era contrară prevederilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, instanța — în temeiul alin. (6) din același text de lege — trebuia să respingă cererea de sesizare a Curții Constituționale referitoare la acest act.

2. Cu privire la dispozițiile art. 38 din Legea nr. 317/2004, Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 620 din 26 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 593 din

28 august 2007, respingând ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a acestora. Cu acel prilej, Curtea a statuat că aceste dispoziții, care reglementează anumite atribuții ale Consiliului Superior al Magistraturii, nu contravin dispozițiilor art. 134 din Constituție, așa cum se susține în motivarea excepției, ci, dimpotrivă, sunt adoptate cu respectarea art. 134 alin. (4) din Legea fundamentală, potrivit căruia „*Consiliul Superior al Magistraturii îndeplinește și alte atribuții stabilite prin legea sa organică, în realizarea rolului său de garant al independenței justiției.*”

Întrucât criticile de neconstituționalitate din prezenta cauză privesc, în esență, aceleași aspecte și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

3. În ceea ce privește dispozițiile art. 139 din Legea nr. 304/2004, Curtea constată că susținerile autorului excepției de neconstituționalitate în sensul că aceste dispoziții de lege delegă în mod neconstituțional competențele de reglementare și de legiferare din sarcina Parlamentului în cea a Consiliului Superior al Magistraturii sunt neîntemeiate.

Astfel, în temeiul art. 61 alin. (1) din Constituție, potrivit căruia unica autoritate legiuitoare a țării este Parlamentul, acesta a adoptat Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, lege organică ce reglementează organizarea și funcționarea instanțelor judecătorești, în conformitate cu art. 73 alin. (3) lit. l) din Constituție.

Potrivit art. 139 din Legea nr. 304/2004, prin Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești se stabilește, printre altele, organizarea administrativă a curților de apel, a tribunalelor, a tribunalelor specializate și a judecătorilor.

În concluzie, Curtea constată că Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești nu conține dispoziții normative referitoare la organizarea și funcționarea instanțelor judecătorești, astfel încât dispozițiile de lege criticate care dau în competența Consiliului Superior al Magistraturii aprobarea Regulamentului de ordine interioară al instanțelor judecătorești nu contravin dispozițiilor art. 73 alin. (1) și alin. (3) lit. l) din Constituție.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a Hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii nr. 38/2009 pentru modificarea Regulamentului de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 387/2005, excepție ridicată de Cecilia Popa în Dosarul nr. 2589.1/291/2008 al Tribunalului Neamț — Secția civilă.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 38 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii și ale art. 139 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 decembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.589

din 13 decembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 87 alin. (9¹) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 87 alin. (9¹) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, excepție ridicată de Valentin Trif în Dosarul nr. 10.698/1/2010 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 702D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 26 mai 2011, pronunțată în Dosarul nr. 10.698/1/2010, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 87 alin. (9¹) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de recurentul Valentin Trif într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului declarat împotriva Hotărârii nr. 1.188 din 16 decembrie 2010 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, prin care i s-a respins solicitarea de recunoaștere a gradului profesional corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile de lege criticate instituie o vădită inegalitate în drepturi între procurorii DIICOT sau DNA care au fost numiți în aceste structuri înainte de intrarea în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 56/2009 și cărora li s-a recunoscut, prin hotărâre judecătorească, gradul profesional corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și procurorii numiți, în aceleași condiții, ulterior intrării în vigoare a acestui act normativ, cărora nu li se mai recunoaște acest grad profesional. Astfel, la revenirea în funcția din care au plecat la numirea la DIICOT sau DNA, unii dintre procurori își păstrează gradul profesional astfel dobândit, iar ceilalți revin la gradul profesional anterior. Prin urmare, se creează o inegalitate în fața legii între categorii socioprofesionale cu același statut și

aflate în același tip de raport juridic cu statul, inegalitate care constituie o discriminare socioprofesională, contrară Ordonanței Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare.

Mai susține autorul excepției de neconstituționalitate că prevederile de lege criticate încalcă și „principii și drepturi asimilate celor constituționale”, consacrate de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, Tratatul de la Lisabona și principiile de drept. Astfel, prin reglementarea criticată se încalcă principiul securității raporturilor juridice, predictibilitatea procesului legislativ și normele de drept, precum și principiul drepturilor câștigate.

În condițiile în care legiuitorul nu putea prevedea aceste probleme, noua reglementare trebuia să aibă drept scop și rezultat armonizarea întregii condiții juridice a acestora, în scopul reglementării corespunzătoare a situațiilor juridice diferite deja născute, fără a se aduce atingere drepturilor câștigate, respectând principiile sus-menționate. Astfel, consideră că nu în caracterul temporar sau definitiv al dobândirii gradului profesional de execuție stă soluția acestor probleme.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră, în esență, că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât soluția legislativă criticată a urmărit a da eficiență regulii conform căreia promovarea în grad profesional a magistraților, în general, și a procurorilor, în particular, se face numai prin concurs, organizat în condițiile legii.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 87 alin. (9¹) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, prevederi introduse prin articolul unic pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 56/2009 pentru completarea Legii nr. 304/2004

privind organizarea judiciară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 381 din 4 iunie 2009, aprobată prin Legea nr. 385/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 890 din 18 decembrie 2009, având următorul cuprins:

— Art. 87 alin. (9¹): „De la data revenirii la parchetul de unde provin sau la alt parchet unde au dreptul să funcționeze, potrivit legii, procurorii care au activat în cadrul Direcției Naționale Anticorupție își redobândesc gradul profesional de execuție și salarizarea corespunzătoare acestuia avute anterior sau pe cele dobândite ca urmare a promovării, în condițiile legii, în timpul desfășurării activității în cadrul direcției.”

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în fața legii.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că asupra dispozițiilor de lege criticate s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 545 din 24 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 473 din 6 iulie 2011, prin care a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a acestora.

Cu acel prilej, Curtea a reținut că, anterior emiterii Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 56/2009, la data încetării activității la DIICOT sau DNA, procurorii obțineau recunoașterea gradului profesional de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție fără să urmeze procedurile legale de concurs pentru avansarea în grad profesional, inechitate înlăturată prin introducerea prevederilor de lege criticate, potrivit cărora, de la data revenirii la parchetul de unde provin sau la alt parchet unde au dreptul să funcționeze potrivit legii, procurorii care au activat în cadrul DNA își redobândesc gradul profesional de execuție și salarizarea corespunzătoare acestuia avute anterior sau pe cele dobândite ca urmare a promovării, în condițiile legii, în timpul desfășurării activității în cadrul acestei direcții.

Prin urmare, Curtea a constatat că dispozițiile de lege criticate nu contravin principiului egalității în fața legii, consacrat prin art. 16 din Constituție, deoarece, așa cum a statuat Curtea Constituțională în mod constant în jurisprudența sa, acest principiu constituțional presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea, el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. (A se vedea Decizia Plenumului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul

Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994.) Or, procurorii care nu au urmat procedurile legale de concurs pentru avansarea în grad profesional, dar care au lucrat o perioadă în cadrul DIICOT sau DNA și li s-a recunoscut, pe acea perioadă, gradul profesional corespunzător acestor structuri, nu sunt în aceeași situație juridică cu cei care au urmat procedurile de concurs pentru avansarea în grad profesional, potrivit legii.

În același sens este și jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, care a statuat, în aplicarea prevederilor art. 14 privind interzicerea discriminării din Convenția privind apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, că reprezintă o încălcare a acestor prevederi orice diferență de tratament săvârșită de stat între indivizi aflați în situații analoage, fără o justificare obiectivă și rezonabilă (de exemplu, prin Hotărârea din 13 iunie 1979, pronunțată în Cauza *Marckx împotriva Belgiei*, și prin Hotărârea din 29 aprilie 2008, pronunțată în Cauza *Burden împotriva Regatului Unit al Marii Britanii*).

Totodată, prin Hotărârea din 6 aprilie 2000, pronunțată în Cauza *Thlimmenos contra Greciei*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că dreptul de a nu fi discriminat, garantat de Convenție, este încălcat nu numai atunci când statele tratează în mod diferit persoane aflate în situații analoage, fără a exista justificări obiective și rezonabile (a se vedea, spre exemplu, Hotărârea din 28 octombrie 1987, pronunțată în Cauza *Inze împotriva Austriei*), ci și atunci când statele omit să trateze diferit, tot fără a exista justificări obiective și rezonabile, persoane aflate în situații diferite.

Astfel, susținerile autorilor excepției de neconstituționalitate în sensul că dispozițiile de lege criticate creează discriminări față de magistrații care, părăsind structurile specializate (DIICOT sau DNA) înainte de intrarea în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 56/2009, și-au păstrat gradul profesional și salarizarea corespunzătoare Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție nu au fost primite, deoarece, dimpotrivă, dispozițiile de lege criticate au fost introduse tocmai pentru a elimina inechitățile din sistem.

Întrucât criticile de neconstituționalitate privesc aceleași aspecte și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 87 alin. (9¹) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, excepție ridicată de Valentin Trif în Dosarul nr. 10.698/1/2010 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 decembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.605

din 15 decembrie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (4)
din Ordonanța Guvernului nr. 36/2006 privind instituirea prețurilor locale de referință
pentru energia termică furnizată populației prin sisteme centralizate**

Acsinte Gaspar	— președinte
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 36/2006 privind instituirea prețurilor locale de referință pentru energia termică furnizată populației prin sisteme centralizate, excepție ridicată de municipiul Onești, prin primar, în Dosarul nr. 123/32/2011 al Curții de Apel Bacău — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 759D/2011.

La apelul nominal răspunde consilierul juridic Alice Cristina Luca pentru autorul excepției de neconstituționalitate, cu delegație depusă la dosar, lipsind cealaltă parte, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției de neconstituționalitate, care solicită admiterea acesteia, întrucât dispozițiile criticate obligă autoritățile locale să suporte cheltuieli suplimentare, constând în diferența dintre prețul de producere, transport, distribuție și furnizare a energiei termice livrate populației și prețurile locale de referință.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, deoarece prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 69/2011 s-a modificat Ordonanța Guvernului nr. 36/2006, iar diferența de preț va fi asigurată din bugetele locale.

Având cuvântul în replică, consilierul juridic al autorului excepției de neconstituționalitate arată că adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 69/2011 este un argument în plus pentru admiterea excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Sentința civilă nr. 60/2011 din 15 aprilie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 123/32/2011, **Curtea de Apel Bacău — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 36/2006 privind instituirea prețurilor locale de referință pentru energia termică furnizată populației prin sisteme centralizate.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de municipiul Onești, prin primar, într-o cauză de contencios administrativ având ca obiect soluționarea unei cereri de anulare a Deciziei nr. 397 din 25 noiembrie 2010 privind stabilirea prețului local de referință pentru municipiul Onești, emise de

Autoritatea Națională de Reglementare pentru Serviciile Comunitare de Utilități Publice.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile de lege criticate încalcă art. 120 din Constituție, deoarece obligă autoritățile locale să suporte din bugetele locale sumele necesare acoperirii integrale a diferenței dintre prețul de producere, transport, distribuție și furnizare a energiei termice livrate populației și prețurile locale de referință, după acordarea sumelor de la bugetul de stat, fără a lua în considerare voința exprimată de către organele deliberative ale unităților administrativ-teritoriale prin actele normative de autoritate specifice. Astfel, arată că la stabilirea prețului local de referință prin Decizia nr. 397/2010 s-a avut în vedere și subvenția unitară propusă de autoritatea administrației publice locale prin actul de autoritate, însă art. 6 din această decizie prevede ca suma efectiv alocată să fie recalculată în funcție de suma prevăzută în bugetul de stat cu acest scop. Or, principiul autonomiei locale se fundamentează pe existența unui patrimoniu propriu, care este administrat și gestionat de către autoritățile alese ale administrației publice locale. Patrimoniul de care dispune fiecare colectivitate din cadrul unităților administrativ-teritoriale constituie baza economică necesară rezolvării în mod autonom a treburilor publice locale, el reprezentând atât sursa de venit a colectivităților locale, cât și mijlocul de garantare a creditelor ce sunt necesare acestei colectivități. Prin dispozițiile de lege criticate se instituie o obligație suplimentară în sarcina autorităților locale, contrară prevederilor constituționale, de a suporta diferența de preț dintre suma maximă și suma efectiv alocată de la bugetul de stat pentru compensarea combustibilului utilizat la producerea energiei termice furnizate populației, ceea ce constituie o încălcare evidentă a principiului autonomiei locale, obligând astfel comunitățile la efectuarea unui efort financiar nedeterminat și greu de suportat în condițiile de criză economică.

Curtea de Apel Bacău — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale. Astfel, sintagma „în condițiile legii” folosită de art. 3 alin. (1) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, în definirea noțiunii de „autonomie locală”, conduce la concluzia că principiul autonomiei locale nu are un caracter absolut, existând posibilitatea de a fi limitat prin lege.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, în raport cu noile prevederi ale Ordonanței Guvernului nr. 36/2006, în condițiile în care prin modificările intervenite asupra acestui act normativ a fost schimbat întregul sistem prin care costurile combustibililor utilizați pentru producerea energiei termice furnizate populației erau suportate de la bugetul de stat, iar în situația în care autoritățile administrației publice locale nu efectuează plata furnizorilor de

energie termică potrivit programului aprobat prin buget, direcțiile generale ale finanțelor publice alocă bugetelor locale cotele defalcate din impozitul pe venit, cuvenite acestora, potrivit legii, pentru achitarea acestor obligații.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din sentința de sesizare, îl constituie prevederile art. 4 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 36/2006 privind instituirea prețurilor locale de referință pentru energia termică furnizată populației prin sisteme centralizate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 692 din 14 august 2006, aprobată cu modificări prin Legea nr. 483/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.028 din 27 decembrie 2006.

La data sesizării Curții Constituționale, dispozițiile art. 4 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 36/2006 aveau următorul cuprins: *„Autoritățile administrației publice locale vor asigura din bugetele locale sumele necesare acoperirii integrale a diferenței dintre prețul de producere, transport, distribuție și furnizare a energiei termice livrate populației și prețurile locale de referință, după acordarea sumelor de la bugetul de stat, potrivit alin. (1), dar nu mai puțin de 10% din valoarea costurilor totale.”*

Ulterior sesizării Curții Constituționale, a fost adoptată Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 69/2011 pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr. 36/2006 privind instituirea prețurilor locale de referință pentru energia termică furnizată populației prin sisteme centralizate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 625 din 2 septembrie 2011, prin care a fost modificat titlul ordonanței, având următorul cuprins: *„Ordonanță privind unele măsuri pentru funcționarea sistemelor centralizate de alimentare cu energie termică a populației”*, iar art. 4 s-a abrogat.

Prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea a stabilit că sintagma *„în vigoare”* din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare.

Așadar, se observă că, deși nu mai sunt în vigoare, dispozițiile criticate își produc în continuare efectele juridice, deoarece acestea reprezintă temeiul juridic al Deciziei nr. 397 din 25 noiembrie 2010 privind stabilirea prețului local de referință pentru municipiul Onești, emisă de Autoritatea Națională de Reglementare pentru Serviciile Comunitare de Utilități Publice, decizie a cărei anulare constituie obiectul cauzei de contencios administrativ în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate.

În concluzie, Curtea reține că obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 4 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 36/2006.

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că aceste prevederi de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 120, potrivit cărora *„Administrația publică din unitățile administrativ-teritoriale se întemeiază pe principiile descentralizării, autonomiei locale și deconcentrării serviciilor publice”*. De asemenea, autorul excepției invocă prevederile art. 4 și 9 din Carta europeană a autonomiei locale, adoptată la Strasbourg la 15 octombrie 1985, ratificată de România prin Legea nr. 199/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 331 din 26 noiembrie 1997.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Potrivit dispozițiilor de lege criticate, autoritățile administrației publice locale vor asigura din bugetele locale sumele necesare acoperirii integrale a diferenței dintre prețul de producere, transport, distribuție și furnizare a energiei termice livrate populației și prețurile locale de referință, după acordarea sumelor de la bugetul de stat.

Curtea reține că art. 120 alin. (1) din Constituție, care consacră principiul autonomiei locale ca principiu de bază al administrației publice locale, a fost analizat și interpretat în jurisprudența sa, după cum urmează.

Prin Decizia nr. 566 din 20 decembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 155 din 22 februarie 2005, Curtea a statuat că principiul autonomiei locale nu include și absolvirea autorităților administrației publice locale de la obligația respectării legilor cu caracter general și valabilitate pe întreg teritoriul țării. Totodată, prin Decizia nr. 1.162 din 28 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 747 din 9 noiembrie 2010, Curtea a reținut că autonomia publică locală, astfel cum este definită prin legea specială, respectiv Legea administrației publice locale nr. 215/2001, în cuprinsul art. 3, constă în dreptul și capacitatea efectivă ale autorităților administrației publice locale de a soluționa și de a gestiona, în numele și în interesul colectivităților locale pe care le reprezintă, treburile publice, în condițiile legii. În același sens, prin Decizia nr. 154 din 30 martie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 25 mai 2004, Curtea a reținut că principiul autonomiei locale nu presupune totala independență și competența exclusivă a autorităților publice din unitățile administrativ-teritoriale, ci acestea sunt obligate să se supună reglementărilor legale general valabile pe întreg teritoriul țării și dispozițiilor legale adoptate pentru protejarea intereselor naționale.

Prin urmare, critica referitoare la încălcarea principiului autonomiei locale este neîntemeiată.

Cât privește critica referitoare la prevederile art. 4 și 9 din Carta europeană a autonomiei locale, adoptată la Strasbourg la 15 octombrie 1985, ratificată de România prin Legea nr. 199/1997, Curtea constată că și aceasta este neîntemeiată, deoarece, potrivit art. 3 pct. 1 din acest act, conceptul de „autonomie locală” este reglementat ca „dreptul și capacitatea efectivă ale autorităților administrației publice locale de a soluționa și de a gestiona, în cadrul legii, în nume propriu și în interesul populației locale, o parte importantă a treburilor publice”.

Prin urmare, subzistă argumentele potrivit cărora activitatea autorităților publice locale trebuie să se circumscrie regulilor pe care legiuitorul le-a edictat în vederea creării cadrului legal de funcționare a acestora.

Având în vedere toate aceste argumente, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 36/2006 este neîntemeiată și urmează a fi respinsă ca atare.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 36/2006 privind instituirea prețurilor locale de referință pentru energia termică furnizată populației prin sisteme centralizate, excepție ridicată de municipiul Onești, prin primar, în Dosarul nr. 123/32/2011 al Curții de Apel Bacău — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 decembrie 2011.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.612

din 20 decembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 49 alin. 2 cu referire la art. 48 alin. 1 lit. d) și art. 278¹ alin. 5 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	—președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 49 alin. 2 cu referire la art. 48 alin. 1 lit. d) și art. 278¹ alin. 5 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ana-Lenuța Cofar și Liviu Cofar în Dosarul nr. 2.812/177/2009 al Tribunalului Bihor — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 72D/2011.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, întrucât autorii acesteia solicită, în realitate, modificarea dispozițiilor de lege criticate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:
Prin Decizia penală nr. 577/R din 29 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.812/177/2009, **Tribunalul Bihor — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 49 alin. 2 cu referire la art. 48 alin. 1 lit. d) și art. 278¹ alin. 5 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Ana-Lenuța Cofar și Liviu Cofar cu ocazia soluționării recursului împotriva unei sentințe penale

prin care a fost respinsă plângerea împotriva unui act al procurorului de netrimiteră în judecată.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile art. 49 alin. 2 cu referire la art. 48 alin. 1 lit. d) și art. 278¹ alin. 5 din Codul de procedură penală încalcă accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, întrucât permit procurorului care a efectuat acte de urmărire penală și a emis rezoluția atacată în fața judecătorului să pună concluzii în cadrul procedurii reglementate de art. 278¹ din Codul de procedură penală. Inexistența unei incompatibilități într-o atare situație conduce la alterarea actului de justiție, liberul acces fiind îngrădit de interesele, sub orice formă, ale procurorului, care, după ce s-a pronunțat asupra cauzei, participă la constituirea instanței. Consideră că sunt evidente interesele personale și/sau profesionale ale respectivului procuror în menținerea, prin hotărârea judecătorului, a rezoluției atacate.

Tribunalul Bihor — Secția penală apreciază că autorii excepției nu formulează o veritabilă critică de neconstituționalitate, ci solicită o extindere a cauzelor de incompatibilitate a procurorului, aspect care nu intră în competența Curții Constituționale.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale, deoarece nu aduc nicio atingere dispozițiilor din Constituție invocate de autorii excepției. Face trimitere, în acest sens, la Decizia Curții Constituționale nr. 199/2008.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 49 alin. 2 cu referire la art. 48 alin. 1 lit. d) și art. 278¹ alin. 5 din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins:

— Art. 49 alin. 2, modificat prin Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006: „Dispozițiile privind cazurile de incompatibilitate prevăzute în art. 48 alin. 1 lit. b)—i) și alin. 2 se aplică procurorului, persoanei care efectuează cercetarea penală, magistratului-asistent și grefierului de ședință.”;

— Art. 48 alin. 1 lit. d): „Judecătorul este de asemenea incompatibil de a judeca, dacă în cauza respectivă: [...] d) există împrejurări din care rezultă că este interesat sub orice formă, el, soțul sau vreo rudă apropiată.”;

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 49 alin. 2 cu referire la art. 48 alin. 1 lit. d) și art. 278¹ alin. 5 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ana-Lenuța Cofar și Liviu Cofar în Dosarul nr. 2.812/177/2009 al Tribunalului Bihor — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 decembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREANMagistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.623

din 20 decembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 63/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, precum și pentru stabilirea unor măsuri financiare

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Peter Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Daniela Maftei.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 63/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, precum și pentru stabilirea unor măsuri financiare, excepție ridicată de Jane Mitroi în Dosarul nr. 10.494/63/2010 al Tribunalului Dolj — Secția contencios

administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 785D/2011.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 786D/2011, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Marin Buldur în Dosarul nr. 10.493/63/2010 al Tribunalului Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public nu se opune conexării cauzelor.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect a cauzelor, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, raportate la art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea Dosarului nr. 786D/2011 la Dosarul nr. 785D/2011, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, deoarece Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/2010 a fost adoptată cu respectarea condițiilor prevăzute la art. 115 din Constituție și respectă principiul autonomiei locale. În acest sens, invocă jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 1 iunie 2011, pronunțate în dosarele nr. 10.494/63/2010 și nr. 10.493/63/2010, **Tribunalul Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 63/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, precum și pentru stabilirea unor măsuri financiare.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de reclamantul Jane Mitroi într-o cauză de contencios administrativ având ca obiect soluționarea unei cereri de anulare a Deciziei nr. 8 din 19 august 2010 prin care a fost eliberat din funcția de agent comunitar și de reclamantul Marin Buldur într-o cauză de contencios administrativ având ca obiect soluționarea unei cereri de anulare a Deciziei nr. 19 din 19 august 2010 prin care a fost eliberat din funcția de agent comunitar.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 41 privind munca și protecția socială a muncii, ale art. 115 alin. (4) și (6) referitoare la delegarea legislativă, ale art. 120 referitoare la principiile de bază ale administrației publice locale, ale art. 121 referitoare la autoritățile comunale și orașenești și ale art. 122 referitoare la consiliul județean, deoarece le-au fost încălcate drepturi constituționale.

Tribunalul Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale, sens în care invocă argumentarea Deciziei Curții Constituționale nr. 1.105 din 21 septembrie 2010.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că autorul excepției de neconstituționalitate nu aduce niciun argument în susținerea neconstituționalității, enumerând doar dispozițiile Constituției cu care textele de lege criticate ar intra într-o pretinsă contradicție.

Prin urmare, consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă față de dispozițiile art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 63/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, precum și pentru stabilirea unor măsuri financiare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 450 din 2 iulie 2010, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 13/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 179 din 14 martie 2011.

Autorii excepției de neconstituționalitate consideră că prevederile criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 41 privind munca și protecția socială a muncii, ale art. 115 alin. (4) și (6) referitoare la delegarea legislativă, ale art. 120 referitoare la principiile de bază ale administrației publice locale, ale art. 121 referitoare la autoritățile comunale și orașenești și ale art. 122 referitoare la consiliul județean.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a mai pronunțat asupra prevederilor de lege criticate, constatând că acestea nu contravin dispozițiilor constituționale invocate.

Astfel, prin Decizia nr. 1.105 din 21 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 684 din 8 octombrie 2010, Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 63/2010 și a constatat că acestea nu contravin prevederilor constituționale invocate și de autorii excepției în prezenta cauză.

Cu acel prilej, Curtea a statuat următoarele:

I. Cu privire la criticile de neconstituționalitate extrinsecă, prin raportare la prevederile art. 115 alin. (4) din Legea fundamentală, Curtea a constatat că, în nota de fundamentare a ordonanței de urgență criticate, existența unei situații extraordinare a cărei reglementare nu poate fi amânată și urgența acesteia sunt justificate de Guvern. Având în vedere jurisprudența sa, cu privire la art. 115 alin. (4) din Constituție, Curtea a analizat fiecare dintre aceste motive invocate de Guvern, pentru a stabili dacă implicațiile financiare legate de modificările legislative adoptate, în situația dată, se circumscriu situației extraordinare sau unor elemente de oportunitate. Astfel, Curtea a constatat că reglementarea criticată nu aduce atingere dispozițiilor art. 115 alin. (4) din Constituție, îndeplinind exigențele urgenței și ale situației extraordinare.

II. Pentru a constata aplicabilitatea dispozițiilor art. 115 alin. (6) din Constituție în cauza dedusă judecătii, instanța constituțională este chemată să aprecieze dacă instituțiile vizate de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/2010 reprezintă instituții fundamentale ale statului, pe de o parte, și dacă modificările operate prin noua reglementare afectează regimul acestor instituții.

În ceea ce privește primul aspect, Curtea a apreciat că natura autorităților administrației publice locale (consiliile locale,

primării și consiliile județene) de instituții fundamentale ale statului este deopotrivă subliniată de statutul constituțional al acestora, consacrat de art. 120—122 — Administrația publică locală, precum și de faptul că organizarea și funcționarea sa, adică regimul său juridic, se reglementează, potrivit art. 73 alin. (3) lit. o) din Constituție, prin lege organică.

Referitor la cel de-al doilea aspect, Curtea a observat că, potrivit art. 1 alin. (1) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 20 februarie 2007, „Prezenta lege reglementează regimul general al autonomiei locale, precum și organizarea și funcționarea administrației publice locale”, stabilind, în art. 2 alin. (1) al aceluiași act normativ, că „Administrația publică în unitățile administrativ-teritoriale se organizează și funcționează în temeiul principiilor descentralizării, autonomiei locale, deconcentrării serviciilor publice, eligibilității autorităților administrației publice locale, legalității și al consultării cetățenilor în soluționarea problemelor locale de interes deosebit”.

Or, din analiza întregului conținut al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 63/2010, Curtea nu a putut reține că acest act normativ aduce vreo modificare Legii nr. 215/2001, neafectând în niciun sens, fie el pozitiv sau negativ, regimul autorităților publice locale, reprezentate de consilii locale, primari sau consilii

județene. Modificările operate se limitează la modificarea și completarea Legii nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, precum și la stabilirea unor măsuri financiare de natură a spori disciplina financiară, predictibilitatea și transparența execuției bugetare la nivelul unităților/subdiviziunilor administrativ-teritoriale, cu impact direct asupra arieratelor înregistrate ca urmare a managementului financiar imprudent și a cheltuielilor bugetare la nivelul unităților/subdiviziunilor administrativ-teritoriale. Prin urmare, Curtea a constatat că reglementarea criticată îndeplinește exigențele prevăzute de art. 115 alin. (6) din Constituție referitor la interdicția legiferării în domeniul regimului instituțiilor fundamentale ale statului prin ordonanță de urgență.

III. În fine, referitor la pretinsa încălcare a prevederilor art. 120—122 din Constituție, Curtea a constatat că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/2010 respectă exigențele constituționale consacrate de prevederile art. 120—122 referitoare la principiul autonomiei locale.

Întrucât criticile de neconstituționalitate din prezenta cauză privesc, în esență, aceleași aspecte și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 63/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, precum și pentru stabilirea unor măsuri financiare, excepție ridicată de Jane Mitroi în Dosarul nr. 10.494/63/2010 și de Marin Buldur în Dosarul nr. 10.493/63/2010 ale Tribunalului Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 decembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

